

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku R.H. i E. S.
przy uczestnictwie J. S., L. G., R. C., H. C., A. C., J. K., E. R., J. C., T. C. i W. C.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie E. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od E.S. na rzecz J.S. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie E. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z 16 lipca 2020 r., zaskarżając to postanowienie w części, w jakiej Sąd ten zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i stwierdził, że spadek po R. S. nabyli na podstawie ustawy brat C. C. w udziale 1/3 części, bratankowie R. C., H. C. i A. C. w udziałach po 1/9 części oraz siostrzeńcy L. G. i Z. G. w udziałach po 1/6 części. Skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, polegającej na niewskazaniu podstawy prawnej orzeczenia oraz niepowołaniu biegłego w sytuacji sprzeczności między sporządzonymi w sprawie opiniami biegłych oraz niepowołanie z urzędu biegłego neurologa.

W odpowiedzi na skargę uczestniczka J. S. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się wnioskodawczyni. Po pierwsze, skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazała w sposób jednoznaczny na przepisy, które Sąd Okręgowy miałby w oczywisty sposób naruszyć. Po drugie, oparcie przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na zarzutach naruszenia jedynie przepisów prawa procesowego nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Kasacyjne zarzuty naruszenia przepisów postępowania mogą być uznane za

skuteczne tylko wtedy, gdy uchybienie tym przepisom mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wpływ na wynik sprawy ocenia się natomiast przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy. Zasadniczą przeszkodą do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (z powodu podnoszonej przez skarżącą oczywistej zasadności) jest zatem brak oparcia skargi na zarzutach naruszenia prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18). Po trzecie, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia przepisów postępowania wymaga nie tylko wykazania, że doszło do takiego uchybienia, ale także wykazania, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 k.p.c.). Naruszenie przepisu, określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 387 § 2¹ k.p.c.) może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie (wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2001 r., V CKN 606/00). Oczywiście rację ma skarżąca, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie przytacza przepisów prawa, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, uchybiając w tym zakresie wymaganiom prawidłowego uzasadnienia, określonym w art. 387 § 2¹ k.p.c. Jednakże z treści pisemnych motywów wynika, że stanowisko Sądu Okręgowego zostało wyrażone dostatecznie wyraźnie, aby skarżąca miała możliwość zakwestionowania go i poddania kontroli kasacyjnej. Sam zatem fakt, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie przytoczono przepisu prawa, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, choć niewątpliwie stanowi uchybienie, nie może być w tym stanie rzeczy potraktowany jako mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Po czwarte, należy zaś przypomnieć, iż specyfika dowodu z opinii biegłego polega m. in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Przepis art. 286 k.p.c. nie przewiduje bowiem obowiązku zlecenia biegłemu uzupełnienia opinii bądź dopuszczenia dowodu z dodatkowych opinii w każdym wypadku. Nie jest zatem uzasadniony

wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74). Opinia biegłego podlega ocenie sądu stosownie do reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i w ramach tej oceny sąd ustosunkowuje się do mocy przekonującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych przez niego wniosków (wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2019 r., II CSK 62/18). Ponadto ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) obciążył wnioskodawczynię E.S. kosztami postępowania kasacyjnego.